

Пригода з капелюхом

Валентин Чемерис

Якось пішов я в "Супутник". Кінотеатр у нас так навивається. Модерний, повернутися ніде... Ну, сиджу собі, кіно дивлюся. І ось чую, хтось шепоче мені на вухо:

— Капелюх зніміть, громадянине.

Я стримався і відповідаю так ввічливо, крізь зуби:

— Ти,— кажу,— кіноглядач нервний, то сиди собі отам і не шипи, як сіамська кішка! Чого це я капелюх буду знімати, коли він пристойний? Та я, може, за нього аж п'ятнадцять карбованців угепав! На свій краще подивися!

І вмовк, вважаючи конфлікт вичерпаним. І тільки хотів було і далі до кіномистецтва прилучатися, як ззаду знову шепіт:

— Капелюх зніміть! Мало того, що картина нікудишня, так ще й нічого не видно.

Мене аж пересмикнуло од такого нахабства. Але стримався, культурно так відповідаю і

— Невже,— кажу,— кіно стане кращим, як я свого капелюха зніму?

Дотепно відповів. Гуморист, одне слово. Але, чую, позад мене не сміх, а обурення наростає. Малахольна якась кіноглядачка верещить:

— Хуліган!

А я тихо так, щоб іншим не заважати:

— Та заткнись же ти, трясця отака!.. Не заважай мені кіна дивитися! В храмі культури знаходишся, а не у витверезнику. І не верещи, бо, може, у мене брат та директор цього кіна!

Слово по слову — піднявся гармидер. Дивлюсь, аж тут проходом іде якийсь тип з ліхтариком. І до мене:

— Прошу,— каже,— звільнити зал. Ви заважаєте кіноглядачам і поводите себе не... Уявіть собі отакого нахабу!

— До мого капелюха,— кричу,— причепилися, а ти мене з кіна витягуєш?! Та, може, у мене син аж у кіношницькому міністерстві вкалує. Триста на місяць відхвачує! Та, може...

Не дали доказати, вивели у фойє. Під ручки. Вийшла і та особа, котрій мій капелюх заважав. Глянув я на неї й отетерів. Супруженція нашого зава! Власного персоною! А я її так згарячу обізвав... Тьху ти! Оце, думаю, влип. І чорт її приніс у кіно!

— Хома Кузьмич? — вздрівши мене, каже вона, а в самої аж губи тіпаються.— Не чекала від вас такого, не чекала...

"Ну все,— думаю,— донесе чоловікові, а той..."

І тут я вчасно згадав, що найкращий спосіб оборони — це наступ. І з ходу кидаюсь в атаку.

— Ви,— кричу,— громадянку Сулима, не думайте, що коли ви дружина, так сказати, нашого зава, так вам усе й дозволено.

А в неї брови на лоба полізли.

— Яке це має значення, чия дружина? Ви брутально поводитесь, ось у чому суть!

— Ви мене до глибини душі образили! — кричу. — Я, рядовий кіноглядач, прийшов до святого кіномистецтва прилучитися, духовно, так сказати, оздоровитись, а ви, дружина зава, номенклатурної, так сказати, особи, до мого пристойного капелюха причепилися? Та я п'ятнадцять карбованців за нього виклав! Та я не подивлюся, що ви дружина відповідального працівника!.. Та я, може, сам єсть чоловік директора заводу. Тобто директорші. Та я...

І тут завова не витримала, махнула рукою і пішла геть з кінотеатру. Видно, таки подіяла на неї моя критика, що й кіна не захотіла дивитися. "Ну і йди, — думаю, — а я кіно додивлюся, не пропадати ж сорока копійкам!.."

Приходжу другодні на службу, ледь поріг переступаю — новина. Зав викликає. Мене. Накапала супруженція... Ех!.. Заходжу. А він насуплений, як погода восени, зирк на мене, зирк. Та крізь зуби:

— Кіноман!.. Чого ти зчепився з моєю жінкою? Не міг уступити? Хіба не знаєш, що в кінозалі треба знімати головні убори? Через тебе й кіна недодивилась, додому приперлася... А в мене — гостя. Ну й... Ех!.. І де тебе взяло з твоїм капелюхом!

І синець під оком мацає, кривиться. І ось що виявляється. Розгнівавшись на мій капелюх, завова почесала додому, відкрила своїм ключем квартиру і вздріла сусідку... Вона сірників, чи що, прийшла позичати. Щоб газову плитку розпалити. Ну й засиділась у зава, думаючи, що його жінка сидітиме в кінотеатрі. А вона через мій капелюх, значить...

Зав відтоді на мене косо зиркає та все крізь зуби цідить:

— Капелюха не міг зняти! А ще культурний!..